

skab der skulde udskrives, de, der kunde vente at erholde Udcommando; skulde lige i det sidste Dieblit, førend Sessjonen afholdtes, indgaae Forhøyringscontracter, og Tjenesten derved berøves det fornødne Antal Barnepligtige. Denne Fare vil naturligtvis være langt større nu, efter det System, der er foreslaaet her i Loven; thi, medens man tidligere havde et langt større Udvalg blandt de forskjellige Aldersklasser, er det klart, at, efterat Udskrivningen er foreslaaet indskrænket til de yngste Aldersklasser, vil Opfordringen for disse sidste være saameget større til at lade sig forhyre, og derfor kunde det ikke gaae an, at udelade en lignende Bestemmelse som den, der findes i den citerede Paragraph i Forordningen Sde Januar 1802, og man kunde saaledes ikke indskrænke sig til „Udmønstringen“.

Besæft. Idet jeg maa, i det Hele taget med Hensyn til denne Paragraph, henholde mig til hvad der tidligere af tvende ærede Medlemmer er yttret derom, skal jeg dog tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvorledes Sagen efter de Uttringer, som ere fremkomne fra den høitærede Justitsminister, forekommer mig at stille sig. Naar det er indrømmet, at Reglerne for Udskrivningen til Søkrigstjenesten ikke bør optages i den aarlige Placat, forekommer det mig, at, naar man desuagtet har seet sig nødt til at fremkomme med andre Regler for nærværende Aar, maatte man bevise disse Reglers Nødvendighed som Afvigelser just i nærværende Aar, men alle Motiver, som foreligge, argumentere bestandigen fra, at disse Regler skulde vedblive at gjælde for de tilkommende Aar. Derved forekommer det mig, at Sagen er stillet paa et urigtigt Standpunkt. Selv om man vil indrømme, at disse Regler kunde være passende i en længere Tid; saa følger dog ingenlunde deraf, at, naar man ikke kunde fassætte dem nu som en bestemt Norm, naar det ikke var afgjort, at de skulde vedblive, de dog desuagtet skulde fassættes som Undtagelse i de tilkommende Aar; thi just det, at man ikke veed, om de ville vedblive, stiller dem, med Hensyn til Virkningen paa Udskrivningsmandskabet, paa en ganske anden Maade, end naar de gjaldt for hele den tilkommende Tid. Jeg troer derfor ikke, at den høitærede Justits-

minister har godtgjort det, som egentlig skulde godtgjøres, at just disse Regler ere nødvendige for Udskrivningen i Aaret 1851. Naar det er anført, at der med Hensyn til den Forskjel, som skulde gjøres ved Aldersklasserne, ikke er fremkommet nogen Indvending, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at Motiverne antage, at det i den tilkommende Tid vil stille sig ganske naturligt med Hensyn til, at Skibsførerne ville sørge for, ikke at forhyre det Mandskab, som de behøve, undtagen iblandt de ældre Aldersklasser, idet de yngre Aldersklasser skulde være underkastede Udskrivningen. Men jeg maa herved henlede Opmærksomheden paa, at det dog vel neppe praktisk lader sig udføre; thi, naar i de forskjellige Classer Alderen tages i Betragtning, maa man erindre, at, naar en Mand længe har staaet i den samme Klasse, naar han er gammel i denne Klasse, naar han som Uføvant staaer der i flere Aar, kan, saavidt jeg veed, neppe Coffardimanden bruge ham just i denne Klasse; han er bleven for gammel, gjør ikke den Nytte, han skulde gjøre, og, hvis det Mødsatte skulde være Tilfældet, at han skulde være særdeles duelig, da er han meget dyr, saa at Skibsføreren i begge Tilfælde slet ikke kan være tjent med ham. Jeg troer derfor ikke, at det er saa aldeles afgjort, som det er blevet paaberaabt, at der saaledes skal forholdes med Hensyn til Aldersklasserne. Naar den høitærede Justitsminister har bemærket, at jeg under den tidligere Forhandling har yttret, at Forhøyringen ikke var det egentlige Moment, men at det burde være Udmønstringen, da er det mig naturligtvis ikke i dette Dieblit klart i Minde, hvilke Udtryk jeg der har benyttet mig af; men min Mening har været den, at det Moment, der før blev taget Hensyn til, var Forhøyringen. Men nu staaer der i § 2 baade Forhøyring og Udmønstring. Det er i denne Henseende, jeg var villet henlede Opmærksomheden paa den store Forskjel, der er imellem Forhøyring og Udmønstring; thi Udmønstringen stifter Contractforholdet paa en ganske anden Maade end Forhøyringen. Saa snart Mandskabet er paamønstreret, har det faaet den Forudbetaling, som i Reglen finder Sted, udbetalt af Capitainen. Naar denne Paamønstring altsaa har fundet Sted, og Mand-